

Biró Sára

NAGYMAMA

derékig áll a folyóban
hajából hálót fon
ő még beszéli a vizek nyelvét
lehetett volna nővéred vagy bátyád
ha egy kagylót a füledhez emelsz
hallhatod a suttogásukat

halat pucolni tanít
testét hosszában metszd fel
vágd ki belőle az ikrát
aztán mindet visszadobjuk a vízbe

pikkelyeket tesz a zsebembe
int sötétedéskor induljak el a hídon
ha átértél a túlpartra ne sikíts
az elsőszülött halála törvénytörő

FÉLBE

ahogy az eső homokot mos ki a kövek közül
a résekbe giliszták másznak
gyűrűs testük épp kitölti a hézagokat
azt hallottam ha kettévágod
a felek külön-külön is képesek önálló életre

a bátyám ollóval hasította szét őket
persze sosem másztak el
darabjaikat a nedves homokba gyúrtuk
és visszatömtük a járólapok közé

*

nem szerettem volna a föld alá költözni
a kövek durva felülete
érdesre horzsolja vállaim
vágj le magadról mielőtt felsírok
könnyem megtölti a hézagokat
szánk megtelik sós vízzel
fejünkre homokot szórnak
amint kimászom innen
úgyis megvakít a napfény

a bátyám ollót ad a kezembe
azt hallottam a kettészakadt testek
külön-külön is képesek önálló életre

HÚSVÉT-SZIGETEK

(1)
az óceán közepébe
sok ezer éve szobrokat építettek
nem faragtak nekik
testet hogy megtörjön
kezeket és lábakat
melyekbe szögeket verhessenek

aztán idegenek érkeztek
először csak gyönyörködtek
majd kivágták az összes fát
a szobrokat a tengerbe gurították
végül csupasz föld maradt
az óceán közepén

(2)
ahogy körmöddel
felpiszkálod a tojás héját
bőröd felszakad
mielőtt az első csepp vér kiserken

ereid márvánnyá keményednek
tested hófehér és sziklamerev
szigetet képzelsz magad köré
szobrászra vársz
aki lefaragja végtagjaid
biztos kezekre
vésőre

valakinek egyszer akkor is oda kell adnod magad
ha nem akarod
remélve hogy a belőled kivágott darabokat
a tengerbe hajítja
felületüket hullámok csiszolják simára
így lehetsz egy sziget alapköve